

Hoofdstuk 1

Met een schreeuwende, kronkelende jongen in haar armen liep Jennifer O'Malley door de gang van het ziekenhuis, ging de hoek om en duwde met haar schouder de klapdeuren naar de Spoedeisende Hulp open. 'Pas op voor zijn verbrande handen!' Om boven het woedende geschreeuw van de jongen uit te komen, sprak ze de woorden op hoge toon uit. Ze liep naar de dichtstbijzijnde vrije onderzoekskamer. Ze had de jongen in de houdgreep en hij kon niets raken met zijn wild zwaaiende armen en benen, behalve haar. Het waren zijn kopstoten die het lastig maakten hem stevig vast te houden en als ze de situatie niet snel onder controle kregen, zou ze hem moeten loslaten.

'Kan ik hem Midazolam geven?' riep de arts in opleiding, die de deur van de medicijnkast al opentrok en een injectiespuit pakte.

'Twee milligram. En daarna twee milligram Dipiperon tegen de pijn.' De handen van de jongen waren in verband

gewikkeld vanwege zijn tweedegraads brandwonden en ze wilde koste wat het kost voorkomen dat hij ergens tegenaan zou slaan. Ze voelde de adrenaline in het kind, voortvloeiend uit zijn angst, woede en pijn. Het lukte hem zijn voet tegen het bed te zetten en hij duwde het aan de kant.

Een witte jas streek vluchtig langs haar schouders en ze rook een vleugje zweet en aftershave. De man, die achter haar stond, hielp haar de jongen vast te houden. 'Rustig, jongen. Wat is er gebeurd?'

'Zijn broer vond het een straf dat hij was vastgemaakt in bed en maakte hem los. Peter glipte uit bed en zette het op een lopen, op zoek naar zijn moeder – hij weet niet dat ze op de ic ligt – en we kregen hem niet te pakken tot hij door een glazen deur probeerde te rennen.'

'Hmm, dat zou een akelige middag hebben opgeleverd.'

De arts in opleiding gaf de jongen twee vlekkeloze injecties in zijn dijbeen. In een mum van tijd hield Jennifer een soezerig jongetje in haar armen, dat geen puf meer had om nog meer herrie te schoppen.

'Oké?'

Jennifer knikte. De arts achter haar liet het hele gewicht van de jongen weer op haar armen rusten. Ze draaide zich om, legde de jongen op het bed en streek zacht over zijn wang en zijn haren, terwijl hij nog wat nasnikte. Ze had het gevoel dat ze zelf ook wel een traantje kon laten. 'Jochie toch. Jij hebt kennelijk je week niet.'

De jongen doezelde weg door de medicijnen. Ze tilde zijn linkerhand op, zag de nieuwe verwondingen onder het rommelige verband en bekeek zijn rechterhand. De

huid was te kwetsbaar voor de botsing die hij met de glazen deur had gehad. 'Carrie, piep Ron even op. Ik wil weten of hij direct geopereerd kan worden.' De brandwonden moesten opnieuw worden schoongemaakt en de gesprongen blaren verzorgd, en dat zou onder zware verdoving moeten gebeuren. Ze verwijderde het verband en pakte nieuw gaas om te voorkomen dat de open wonden zouden uitdrogen.

'Zijn moeder?'

Ze wierp een blik over haar schouder en zag het gezicht dat bij de stem en de witte jas hoorde. Een lange man met blond haar, blauwe ogen en een sympathiek gezicht. 'Op de brandwonden-ic, gelukkig stabiel. Een nicht die behulpzaam dacht te zijn, nam Peters broer mee op bezoek.'

'Heeft het ziekenhuis iemand van de familie aangewezen om de kinderen te helpen?'

'Als dat niet gebeurd is, ga ik straks iemand uitfoeteren die wel eens verantwoordelijk zou kunnen zijn voor het uitbetalen van mijn salaris.'

Hij glimlachte en ze bedacht dat ze het een leuk glimlachje vond. De SEH was al bijna zes jaar niet meer haar werkterrein. Dat ze de man niet kende, verbaasde haar niet. Maar aan zijn kleding te zien, was hij ook niet op zijn normale stek. Hij droeg operatiegroen onder de witte jas.

Carrie voegde zich weer bij hen. 'John zei tien minuten, Jen. Ik breng de jongen zelf wel naar boven.'

'Bedankt.' Jennifer merkte dat haar eigen adrenalineniveau daalde. Ze had, toen ze uit de lift stapte, niet verwacht dat ze midden in de jacht op een wanhopig jongetje zou belanden, dat op zoek was naar zijn moeder.

Ze trok voorzichtig zijn Supermanpyjama glad en hoopte dat hij niet erg boos op haar zou zijn als hij wakker werd. 'Meer kunnen we nu niet doen. Het is jammer dat ze de deur niet voor hem openhielden en hem lieten rennen.'

'Jij hebt ook een paar klappen gekregen. Mag ik dat oog eens zien?'

Ze bleef stilstaan omdat de arts haar oog al onderzocht. 'Het is een kneuzing. En ik ben al laat voor mijn ronde.'

'Het is inderdaad gekneusd.' Hij wierp een blik op de lolly's in de zak van haar witte jas. 'Welke verdieping?'

'Oncologie, kindergeneeskunde.'

'Ga jij je ronde maar doen. Ik zal Carrie helpen ons slapende mannetje veilig naar boven te brengen.' Hij hield haar nog even staande en stak zijn hand uit. 'Trouwens, ik ben Tom Peterson.'

Haar hand verdween in die van hem. 'Jennifer O'Malley.'

'Aangenaam kennis te maken, Jennifer.'

Ze wist nu zeker dat ze het een leuke glimlach vond. En zijn timing was ook goed. Ze kon niet veel anders doen dan terug glimlachen. Ze ging weer aan het werk, terwijl ze zich afvroeg welke verrassingen deze dag nog meer in petto had.

Tom Peterson probeerde zich in de personeelskamer een beetje te ontspannen en doezelde weg terwijl hij naar een honkbalwedstrijd op de radio luisterde. De operatievleugel had meer rustige momenten dan de meeste andere afdelingen. Voor zover de operaties konden worden inge-

roosterd, begonnen de diensten voor zeven uur 's ochtends en eindigden meestal halverwege de middag. Vanavond stonden er nog twee patiënten gepland, vrij eenvoudige ingrepen, en hij had aangeboden te blijven, zodat zijn collega's naar huis konden.

Hij miste de huisartsenpraktijk waar hij zijn loopbaan was begonnen, en het jongetje van vanochtend had hem aan die tijd herinnerd. Hij kwam nog zelden zulke schreeuwertjes tegen. De handen van het kind moesten echt pijn hebben gedaan.

'Tom, we zijn zo goed als klaar', zei de operatieassistent die in de deuropening verscheen. 'De anesthesioloog begint met het aftellen.'

'Dank je, Gina.' Hij rekte zich uit om zijn vermoeidheid kwijt te raken. 'Gina?'

Ze bleef in de deuropening staan.

'Heb je al iets van je zus gehoord?'

'Volgens Marla werkt dokter O'Malley in hetzelfde gebouw als jij en je collega's, maar dan op de tweede verdieping. Ze is er goed in kinderen met een slechte gezondheid op te laten knappen.'

'Bedankt.'

'Laat het me even weten als je met haar uitgaat, dan kan ik Marla waarschuwen. O'Malley is het lievelingetje van de afdeling en onder het personeel gaat een lijst rond met namen van mannen met wie ze zou moeten uitgaan. Jouw naam staat er overigens niet op.'

'Echt niet?'

Ze lachte en de deur zwaaide dicht. 'Tijd om te gaan, baas.'

‘Dit is niet goed. Je hebt vanochtend je rug verrekt toen je het jongetje optilde.’

Bij het horen van zijn bezorgde woorden haalde Jennifer haar hand van de pijnlijke spieren in haar onderrug en ging rechtop staan, terwijl ze probeerde te verbloemen hoeveel pijn ze had. ‘Gewoon een beetje verdraaid’, mompelde ze en pakte de beker aan die de man haar aanbood. Hij moest haar al gezien hebben voordat zij in de gaten had dat er nog iemand op de afdeling was, afgezien van de twee verpleegkundigen die ze al had gesproken. ‘Tom was het toch?’

Ze wist best dat hij Tom heette, maar er bestonden protocollen voor de manier waarop je een man begroette die je voor de tweede keer ontmoette en die je beter zou willen leren kennen. Ze vond dat deze situatie alle protocollen rechtvaardigde die ze zich voor de geest kon halen.

‘Met je geheugen is niets mis. Waar ga je naartoe?’

Hij was beslist een chirurg, besloot ze, want hij droeg operatiesloffen over zijn schoenen. Ze pakte de twee dossiers die ze aan het lezen was. ‘Overal en nergens. Mijn patiënten liggen verspreid door het hele ziekenhuis. Elke gang heeft me wel iets bijzonders te bieden.’

Ze had zich gespecialiseerd in het welzijn van kinderen die chronisch of terminaal ziek waren. Die kinderen hadden al een hartchirurg of oncoloog in hun leven. Maar daarnaast hadden ze dringend behoefte aan iemand die de preventieve zorg voor haar rekening nam, zodat hun verkoudheid en oorpijn niet uitgroeide tot iets wat veel erger was. Voor een kind dat al erg ziek was, bestond er niet zoiets als een onbetekenend verkoudheidje.

Tom leunde tegen de muur naast de verpleegkundigenbalie. 'Mijn spoedgeval van acht uur begon weer te bloeden in de borst, wat betekent dat de thoraxman voorrang heeft boven mijn taak om de kaak van de jongen te herstellen. En er is een patiënt onderweg, maar het duurt nog wel een paar uur voor die hier is. Vandaar dat ik hier rondloop met twee bekers koffie, op zoek naar iemand die zich net zo verveelt als ik of moeite heeft wakker te blijven.'

Ze nam een slokje van de lauw warme koffie die hij haar had gegeven en bekeek hem ondertussen eens goed. Ze vond de kalmte die hij uitstraalde prettig. Hij was niet de type A-persoonlijkheid die ze zo vaak op chirurgie had aangetroffen. 'Wie kom je gewoonlijk op dit tijdstip tegen?'

'De man in B-312 is herstellende van zijn derde hartaanval en heeft altijd wel een verhaal klaar, hoewel ik dan twee koppen koffie drink, want hij mag zijn hele leven geen cafeïne meer. En bij de conciërge op de afdeling chirurgie kan ik altijd terecht voor een honkbalupdate als ik echt niet meer weet waar ik het zoeken moet.'

Nog even en hij vroeg haar om medelijden met hem te hebben, dacht ze geamuseerd en een tikkeltje gecharmeerd. Ze schatte hem halverwege de dertig. Dat hij op dit punt in zijn loopbaan al chirurg was, betekende dat hij in zijn leven niet stilgezeten had. Hij zou geen chirurg zijn in dit ziekenhuis, onder dit afdelingshoofd, als hij niet een van de beste chirurgen van het land was.

'Hoe gaat het met de jongen ... Peter? Heb je al iets gehoord?' vroeg hij.

'John denkt dat er geen blijvende schade is', vertelde ze hem. Ze gebaarde naar de oostelijke gang. Ze had een kind dat voor de tweede keer aan zijn enkel was geopereerd en

elk ogenblik op de verkoeverkamer kon aankomen. Tom liep met haar mee. 'Peter mocht een poosje door het raam op de ic kijken, zodat hij weet dat we hem niet voor de gek hielden toen we vertelden dat zijn moeder boven is. Hij is vastbesloten beter te worden zodat hij naast haar kan zitten. Het raakt me dat een kind soms zo volwassen kan zijn.'

'Kinderen hebben vaak een veerkracht die volwassenen ontberen. Maar, even serieus, er was wel een gewonde vandaag. Volgens mij heb je een ijskompres nodig voordat je rug vast gaat zitten en in een grote krakeling verandert. Je loopt niet erg soepel op dit moment.'

'Mijn been is een beetje doof,' gaf ze toe, 'maar ik denk dat het komt doordat ik twaalf uur op mijn benen sta zonder mijn fijne sportschoenen aan. Vanochtend heb ik aangetrokken wat ik in de gauwigheid kon vinden.'

'Verslapen?'

'Ik kan tot mijn verdediging aanvoeren dat ik maar vier uur had geslapen voor de wekker ging, en ik wist niet meer welke dag het was, en halverwege de luchthaven, waar ik mijn zus wilde ophalen, ontdekte ik mijn vergissing. Ze komt pas morgen hiernaartoe. Op sommige dagen heb ik het idee dat mijn baan mij de baas is in plaats van andersom.'

'Komt me bekend voor. Wat jij nodig hebt, is een excuus om er een paar uurtjes tussenuit te gaan. Heb je zin om samen te gaan eten? De verpleegkundigen kunnen bevestigen dat ik single ben, best interessant, en een moeder in de stad heb die ervoor zorgt dat ik geen gekke dingen doe, maar een heer blijf.' Hij keek met een meesmuilend glimlachje omlaag. 'Ik beloof dat ik niet in operatiekleding en slossen kom aanzetten.'

‘Ik moet toegeven dat de sloffen best schattig zijn.’

‘Morgen – zeven uur? Je kunt me voorstellen aan je zus, daarna kunnen we een paar uur ontsnappen en iets eten, en dan breng ik je veilig terug zodat ze je lastig kan vallen met allerlei vragen over je date.’

‘Hoe interessant dat ook klinkt, ik moet nee zeggen. Bij Kate kan ik niet zomaar de hort opgaan. Ze werkt bij de politie en is vast niet van plan haar kleine zusje aan een onbekende vent toe te vertrouwen.’

Hij lachte. ‘Ik mag haar nu al.’

Haar pieper ging. Ze keek erop, liep naar de lift en wierp over haar schouder een blik naar hem, terwijl ze de lege koffiebeker in de dichtstbijzijnde prullenbak gooide. ‘Er komt iemand met de traumaheli binnen. Sorry.’

‘Beloof je dat je nog eens op deze afdeling komt in de kleine uurtjes?’

‘Die conclusie kan zelfs een Texaanse chirurg trekken.’

‘Jij komt, volgens mij, niet uit Texas.’

‘Chicago.’ De liftdeuren gingen dicht voordat ze eraan kon toevoegen: jongste van zeven.

De lift zoefde omhoog naar het dak van het gebouw. Ze verwachtte niet dat haar grote en naar bemoeizucht neigende familie hem zou afschrikken, maar het kon geen kwaad om direct openheid van zaken te geven. Haar drie broers waren geïnteresseerd – op een laten-we-eerst-zijn-doopteel-maar-eens-lichten-manier – in elke man die het in zijn hoofd haalde haar mee uit te vragen.

Ze vermoedde dat Tom Peterson haar familie meer als een uitdaging dan als een obstakel zou beschouwen. Hij maakte een zelfverzekerde indruk en, tot haar eigen verbazing, was ze benieuwd hoe het zou gaan. Het sabbatsjaar

dat ze zichzelf had opgelegd als het om daten ging, kon wel eens onverwachts eindigen.

Ze haastte zich naar buiten, de warme nachtlucht op het dak in, toen het geluid van de naderende helikopter de stilte doorbrak. Voorzichtigheid had zo haar voordelen, hield ze zichzelf voor. Daardoor was ze behoed voor een paar relaties waarin ze een gebroken hart zou hebben opgelopen.

Ze moest geen excuses gaan verzinnen om op de afdeling chirurgie rond te lopen in de hoop hem tegen te komen. Als Tom haar wilde leren kennen, zou hij zijn best moeten doen. Wachten was het ultieme protocol om erachter te komen hoe een man echt in elkaar zat. Ze hield te veel van haar werk om jan en alleman beslag te laten leggen op de tijd die ze doorbracht met de kinderen.

Er kwam een windvlaag naar beneden en ze beschermde haar ogen met haar hand terwijl de helikopter landde. Het zag er naar uit dat het een lange avond zou worden, maar dat vond ze helemaal niet erg. Ze had ervan gedroomd arts te worden sinds ze een jong meisje was en ze vond het geweldig dat ze die droom nu waarmaakte. De rest van haar toekomstdromen – ze had nog tijd genoeg om ook die te laten uitkomen.